

тралната метеорологическа станция“ (с. 193) в същото несъществуващо градче. Трети „се установява като писател в столицата“ (с. 180)... на Острова. Животът им на хора на духа е разсечен от участието да са едновременно хвалени „благоевено“ (с. 74) и отрупвани „с най-сочни хули и подигравки“ (с. 74). Мистифицираните разкази за края на живота им са написани с предчувствие, което ще се потвърди от реални ситуации в биографиите на немалко български автори – последни дни като „тиха елегия“, в „забрана и безпомощност“ (с. 99, 101), в слепота и немош (с. 117). Славейков дава плътност на ежедневното между тъгата и шегата: „това съсипва бедния поет, на когото чичо му не пратила навреме пари за да се храни добре“ (с. 117). Фикционализира сюжети с културен смисъл, скрит под социални послания: „В последно време поетът постоянно болеува и, казват, че правителството отсега е разпоредило, в случай, че умре, да го погребат на държавни разходи“ (с. 193). Преплита пространства на края на дните на авторите: „парижкото гробище при Монмартър“ (с. 113) и надгробна плоча в двора на малка църква (с. 201). На жените автори мистификацията приписва творения, свързани с мистериите на древни брачни обреди (Силва Мара) и тайнството на смъртта (Вита Деледа). На тях е отредено създаването на поема за раждането на живота (с. 62) и „песента на края“ (с. 207). В различните си преображения авторството според мистификацията е живот на духа, отвъд усамотението или пъстротата на ежедневния живот, отвъд изгнанието и скиталчеството, отвъд забравата и смъртта.

Славейков създава пластическа среда: „живописно и тихо балканско градче Анварт, прочуто още от старо време с овощните си градини“ (с. 94), „тавана в черквата на родното [...] градче“ (с. 95). И показва превръщането на „тишината и бляновете на преживяното“ (с. 95) в творчество, в „узнаване себе си“ (с. 183), в „самонаблюдение“, в което се раждат песните „на тиха някаква замисленост“ (с. 22). Книгата му въобразява изкази и дискурси, произвежда текстове в текста, но непроменено остава предпочитанието към естетиката на съкровено то във видимото. Мистифицирано предисловие на книга от измислен автор, която е „библиографическа рядкост“ (с. 53), приложено писмо на друг въобразен поет (с. 141–144), цитати от критически очерки на трети несъществуващ творец (с. 181, 182) – всички тези словесни жанрове, текстове, приписвани някому; думи, изречени от нечие условно име, повтарят едно. Поезията на откровението, на „хубостта на интимното“, което „избистря душата“ (с. 53), се твори в самота. За „тихото усамотение“ на поета, дето се творят бляновете“ (с. 181), пише и в мистифициран критически очерк. В тези думи се разпознава споделена фраза – словесна формула, която